

Foale săptămânală, întocmită de preotul IOSIF TRIFA.

Abonamentul: pe un an 120 Lei.

Red. și Administrația: Sibiu, Str. Turnului 33.

Un număr 3 Lei.

„Celui ce va birui“...

Biblia are multe făgăduințe. E plină de făgăduințe. Minunate sunt îndeosebi cele 7 făgăduințe dela Apoc. cap. 2 și 3, care toate făgăduiesc ratul, celor ce vor birui. Impăratia lui Dumnezeu — zice sf. Ioan Gură de aur — nu se va da unor pierde-vară, ci acelor cari luptă pentru ea.

Cuvațul lui Dumnezeu ne făgăduie că vom mâncă din pomul vieții dacă vom birui până la sfârșit lumei și ispările ei. Dar această făgăduință ne-o împlineste Domnul în parte, și în lumea aceasta. Viața cea trăită cu Domnul, viața cea nouă, cea duhovnicească își are gustarea ei cerească și în lumea aceasta. În petrecerile cele duhovnicești, copiii lui Dumnezeu au câte odată băcuri nespuse, adevărate „gustări“ cerești.

Din pomul vieții, care este în mijlocul ratului, Domnul ne trimite tot mereu câte an „măr“ binecuvântat. Gustăm din el și nu ne mai sătărăm. Toate bucurările noastre duhovnicești sunt astfel de „gustări“, sunt numai „gustări“. De aceia ele ne trezesc și mai mult setea și foamea duhovnicească după „mâncarea“ și „băutura“ din care am gustat. Noi suntem în chipul

Israilenilor din pustie cari au gustat numai un strugure din bunătățile Canaanului. Gustăm și noi numai câte un strugure, câte o poamă din fructele Canaanului. Va veni însă o vreme când vom mâncă struguri din „vie“ și poame din pomul vieții, cel care rodește de 12 ori pe an (Apoc. 22-2).

Ajunști în Tara „mamei“ vom mâncă „măr“ căt ne trebuie și ne vom sătura de apă din râul vieții (Apocalips 22-1).

Inrednește-ne Doamne de acasă! fericire!

Despre Xerxes, regele Persiei, spune istoria că gustând o smochină din țara Greciei — atât de multă placut dulceața și gustul ei încât s-a jurat că nu va mai mâncă decât smochnile grecești. A pornit cu războul contra Greciei și-a ocupat-o.

Bunul Dumnezeu ne-a înrednicit și pe noi să gustăm din dulceața unei vieți trăite cu Domnul... să gustăm din dulceața împărtăției lui Dumnezeu. Ca și odinioară Xerxes, trebuie să purtăm și noi războul pentru Tara noastră de mâine.

„Lucrul acesta dela Dumnezeu era“ (Neemia 6, 16).

„Mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine“ (Neemia 2, 8).

Istoria „Oastei“ este în anumită măsură: istoria lui Neemia. Fiind el în robia babilonică „avea o mare înfrâtere în inimă“ din pricina că „cetatea strămoșilor era puștiită“. „Starea cea rea în care se afla“ cetatea sfântă lă facut să ceară îngăduință împăratului Artaxerxe să-l slobozească pentru o vreme ca să dreagă zidurile Ierusalimului.

Ajuns în locul dorit, în Sion, „să sculat noaptea cu câțiva bărbați“, a cercetat zidurile „care erau dărămate“ și a strigat „preoților, mai marilor, dregătorilor și lucrătorilor: veniți să zidim zidul Ierusalimului ca să nu mai fim de ocară“ (Neemia 2, 17).

Întrucătă, piedici mari i-au stat în cale, dela cei din afară de ziduri ca și dela cei dinăuntru lor. „Foarte s-au supărat — cei din afară — când au auzit că a venit un om care să caute binele copiilor lui Israel“. Iar poporul „plângerea și

striga“ și el contra alor lui rău chivernisitor în acea vreme de aproape suferință de robie în propria lor casă. O situație cum nu se poate mai grea decât pentru omul lui Dumnezeu. Si totuși foarte ușoară pentru că „simțea asupra lui mâna bună a lui Dumnezeu“.

Ce-a făcut Neemia?

A întocmit o oaste de voluntari cu care să se apere și cu care să lucreze „punând străji zi și noapte“ (Neemia 4, 9).

Unii zideau, alții încărcau povari iar alții le cărau. Toți însă „cu o mâna lucrau la lucru și cu cealaltă tineau arma“. „Zidarii își aveau fiecare sabia incinsă pe coapse și zideau“. „Fiecare își avea arma mergând la apă“. Noaptea se rânduiau de pază și ziau la lucru. Cum „lucrul era mare și noi împăraști“ pe zid de departe unul de altul“, Neemia tinea lângă el trâmbițașul dând poruncă tuturor:

unde veți auzi sunetul trâmbiței acolo să vă adunați că Dumnezeul nostru se va lupta pentru noi (Neem. 4,20).

Când a văzut Sambalat și Tobia și Ghesem Arabul că „nu mai rămăsese spărtură în zid“ au unelțit să-l prinădă în cursă pe Neemia zicând: „vino să ne întâlnim împreună în satele din șesul Ono“; ci el răspuns-a lor: „eu fac un lucru mare și nu pot să pogor, de ce să inceteze lucrul?“ Atunci *uneltilorii* i-au trimis epistolă pe care sta scris: „să auzit că tu și ludeilii cugetați să vă răsculați, de aceia zidești zidul și apoi vei ajunge împărat“.

Ci el le-a spus răspicat că acestea toate sunt „născociri“ ale lor!

Pe de altă parte poporul, cu suferințele lui, cu lipsa de grija din partea marilor lui, era în ră-

vrătire. Si Neemia „a chemat împotriva lor o adunare mare“, le-a arătat cu cuvinte de foc calea și aşezăminte Domnului spre a nu mai fi de „ocara neamurilor“. A pus să adune „pe mai mari, pe dregători și poporul să-i scrie în carteia nașterilor“ (Neem. 7, 5). Li-a lămurit, cu Ezra preotul, carte legii și poporul plângaea când asculta cuvântul. Drept aceia legămantul puternic au înnoit că „nu vom părăsi Casa Domnului nostru“ (Neem. 10, 39).

Si astfel obștea a luat aminte „lăudând pe Domnul“; Neemia a fost pus dregător și „12 ani n'a mâncat pâne de dregător că era grea robie asupra poporului (Neem. 5, 18) ci el s'a dăruit cu totul poporului. Cât privește „pe Arabi și Amoniți“ cu Sanbalat, cu Tobia și ceilalți, ei au fost făcuți de rușine prin lucrarea lui Neemia „și toate neamurile

(Continuare în pag. 2-a).

Mărturisiri și rapoarte dela fronturile Oastei.

Vă vom urma... Glasul alor 10 oștii

din Năsăud. Vom rămâne recunoscători și credincioșii celui ce l-a trimis Domnul să ne nască din nou și să ne explice Scripturile (Faptele Apost. 8, 26-37). Celuice a strigat cu glas de trimbăț: »Ceretăți Scripturile!« (Ioan 5, 39).

Vom urma pe părintele Iosif căci împlinește cu sfîntenie poruncile Domnului (Maleah 2, 7). Vom merge pe calea lui Isus alături de cei care urmează cuvințele Domnului alături de Biserica Sa cea vie.

Cei ce ne prigonesc ar trebui să înțeleagă odată că lucrarea aceasta e a Domnului (Numeri 16, 28-31). Si Domnul o va înflori mereu (Numeri 17, 5).

In numele fraților,
Iarda Petre, Rebreșoara.

Veniiți cu toții... ...Veniiți cu toții cări vă mai găsiți departe, veniți gustăți din bunătatea Domnului, în-drăzniți la luptă căci El ne îndeamnă mereu: »Îndrăzniți, căci Eu am biruit lumea.«

Și dacă El a fost Biruitor și dacă El a biruit întotdeauna noi de ce să ne temem? De ce să descuragem noi în fața »cruci« în fața batjocurilor, și în fața prigoanelor. El va birui de sigur cum a biruit de atâtași oră și prin El vom birui și noi.

Noi știm cu toții că păr. Iosif Trifa ne-a pus în mână Biblia – cuvântul lui Dumnezeu. Noi știm și credem că nici unul dintre ostașii cei adevărați ai Domnului nu poate uita bunătatea Domnului față de noi că ne-a descoperit lumina prin servul Său părintele Iosif.

Deci noi să mulțumim Domnului pentru marea lui bunătate și să ne rugăm pentru acela care ne-a deschis ochii sufletului.

Rugăți-vă deci Domnului pentru el.
Slăvit să fie Domnul!

Oastea Domnului din Uleș-Huned.

Din Nordul Moldovei:

Aleargă pe fronturi deși n'are un picior. Cucerinice părinte, vă rog să mă erați că de mult n'am mai raportat nimic de cum mai merge lupta Oastei din pările acestea. Impreună cu frații lupt și eu și alerg pe fronturi, făcând călătorii lungi, deși sunt lipsit de piciorul meu trupesc.

Alerg și îndemn pe frații de a nu se despărji de acel părinte scump care ne-a născut la o viață nouă prin Evanghelie.

Cu frații dela Botoșani, Costești și alte sate din jurul Botoșanilor, o noapte întreagă am plâns și ne-am rugat pentru sfîntenie și întărire Oastei lui Isus.

A doua zi de Paști, la Hudești, împreună cu frații din Poeai și Dumbrăveni am petrecut o zi și o noapte ca pe timpul sf. Ap. Pavel cântând și lăudând pe Domnul cu lacrimi de pocăință.

Slăvit să fie Domnul!

Ostaș Ivanciu Florea, Bucecea-Botoșani.

Din Tâmpa-Hunedoara:

...In cursul lunei Martie am avut multe adunări plane de focul dragoste. Deosebit de frumoasă a fost însă aceea dela Tâmpa. Au fost frați din toate pările.

Dumineacă înainte de masă am fost la sf. Liturgie iar după masă în cântări și bucurii duhovnicești, am fost cu toții la sfîntirea unei cruci ridicată de frațele noștri Ghiță Adam.

Ne-am petrecut în Domnul cântând și bucurându-ne totăzi.

Frații mai tari ne-au întărit mult cu vorbirii din sf. Scriptură.

A fost o zi de înălțare duhovnicească pentru care mulțumim Domnului.

Slăvit să fie Domnul!

Zorza Nicolae, ostaș al Domnului.

(Urmare din pag. 1-a).

s'a temut scăzând foarte în ochii lor însăși căci au cunoscut că lucrul acesta era dela Dumnezeu!« (Neem 6, 16).

Istoria „Oastei Domnului“ este istoria unei lucrări de temeuț în biserică. Istoria înviorării din nepăsare. Istoria „înscrierii în carte renașterii“. Alături de o pleiadă de preoți, un „Neemia“ a făcut strigare deslușită: „Veniți să zidim zidul Ierusalimului ca să nu mai fim de ocără“. Piedici, unele mai mari

decât altele, i s'a pus în cale dar „mâna bună a lui Dumnezeu a fost preste el“. Suferințe și năcasuri l-au învăluit dar „mâna bună“ nu l'a părăsit. Cu voluntarii „ce aveau înimă pentru lucrare“, el a zidit apărându-se și s'a apărat zidind „zidurile“ sufletești!

Incerarea din urmă s'a vădit a fi de la Dumnezeu! Eresile, de „dincolo de ziduri“, au rămas de rușine așteptând pe Neemia „în sesul Ono“. Bănuilele dinăuntru s'a spulerat și ele prin acul în-

țir legămantului: „înțeleg să ră-mână până la sfârșitul vieții mele un slujitor devotat al Bisericii și supus disciplinei bisericești“. Vădîtu-să în furtonu că Oastea — prin declarațiile solemne ale tuturor voluntarilor — este indisolubil legată de Biserică și de trâmbița ei. Așteptăm deslegarea fericită a încadrării misișării în rândul canonică. Șeful suprem al Bisericii noastre ne stă în ajutor de multă vreme pentru ca nici o energie duhovnică să nu se piardă în afară de

matca așezământului părinților noștri.

Frații mei: „unde veți auzi sunetul trâmbiței acolo să vă adunați că Dumnezeul nostru se va lupta pentru noi!“

I. Gr. Oprisan.

Din Jugoslavia.

Cu crucea grea pe umeri, vrem și noi să urcăm Golgota. La noi sunt 2 oști din principiu că nu vrem să ne întoarcem de către Canaan. Si aceia or spart Oastea cari au primit cheia cunoaștinței... și multe suferim, dar una nămăgăse: Evanghelia (Luca 12).

Pentru ce-am făcut vă vom raporta la timp. Acum vă salut cu dragoste fiască

Ioan Căpitan, Nr. 679, Sân-Mihalo, Jugoslavia.

Din Câmpina—Prahova.

Preacucernice părinte Trifa! Noi ostașii Domnului din Câmpina am avut în ziua de 7 Aprilie, o eșire duhovnicească în comună Bănești.

Adunarea a avut loc la fr. Mitru Voiculescu care a făcut din casă sa un adeverăt stup de miere, unde se adună albinele cele harnice ca să deie Domnului slavă.

Am cântat și ne-am bucurat mult în Domnul, rugându-ne și pentru sf. Voastră!

Rugăm pe fratele Radu Hagiu dela Brașov, dacă va putea să ne mai cerțeze pentru a ne întări în cele duhovnicești.

Slăvit să fie Domnul!

Anghel Stanciu, ostaș.

Din Cerașu—Prahova.

...Oastea Domnului din Cerașu, cu ajutorul Domnului merge înainte. Adunările noastre continuă regulat pline de duhul dragostii celei dintâi.

Le zicem tuturor fraților un sfânt: »Hristos a înviat«, dorind ca Duhul Domnului să încălzească pe calea ceia sfântă în veci.

Slăvit să fie Domnul!

Fr. D-tru Gh. Ștefănescu.

Din Rod, Jud. Sibiu.

Alerg și eu sărmanul și cel mai mic între toți, alerg din sat în sat pentru cuvântul Domnului... Dar curg și hulele și batjocurile după noi ca vântul... .

Vom tăcea dar până va voi Domnul. — Si vom lupta lupta cea bună până la sfârșit ca să primim cununa vieții celei vecinice dela Domnul puterilor și vieții vecinice.

Sim. Bogdan, ostaș, Rod-Sibiu.

In Oaste au mai intrat:

Din jud. Caliacra. Com. Hagi-Dumitru: Iosif Gabor cu soția și copiii Pompei, Iosif și Ana. Tudor Istrate cu fiul Constantin, Iulian V. Nicolescu cu soția Ecaterina, Mihai Cărciu cu fiul Petrică, Timă Ștefan cu copiii Ioan și Ecaterina, Maria I. Tronii, Maria I. Ciulea cu fica Maria și cu micul frate Petre S. Vârban.

Din jud. Constanța. Com. Topralsar: Ion Tărcomnicu cu soția Savasti și fiile Constantin, Maria, Eugeniu, Elena și Anica. Com. Movila verde: Miron Popescu. Comuna Plopeni: Stan Nicu și soția Maria și fiul Ștefan și Marin.

Din jud. Covurlui. Comuna Măcișeni: Mircea I. Stoica. Com. Smulți: Ih. Alex. Butunoi cu soția Maria și copiii Ioana Marghita și Alexandru. Fatache N. Zaharia, Ion V. Gafton, Vasile N. Gafton, Maria Alex. Butunoi, Neculai A. Butunoi, Bancea Roșu cu soția Ileana și copiii Maria și Mateiu. Com. Izvoarele: Oheorghe Belea, lordache D. Ene, Oheorghe Mănjăneanu și Ion M. Dragomir.

Din jud. Caraș. Com. Cupoare-Secul: Traian Gladin și soția Eva, Maria Groza, Vida Martin și Vida Ursu. Com. Reșița-Rom.: Petruja Vida.

Din jud. Caraș. Com. Cupoare-Secul, p. Reșița: Iosif Mihai.

Din jud. Tr.-Mare. Sighișoara: Dumitru Cloțan.

Din jud. Mehedinți. Com. Bălășii-de-dsus: I. D. Butănescu.

Din București. Guțescu Gheorghe, grupul gardieni publici.

matca așezământului părinților noștri.

Frații mei: „unde veți auzi sunetul trâmbiței acolo să vă adunați că Dumnezeul nostru se va lupta pentru noi!“

I. Gr. Oprisan.

Celui și răspândiți foiaș „ISUS BIRUITORUL“!

„Invierile“ Oastei.

O zguduitoare mărturisire!...

Să întors la Domnul în clipa când era gata să-și omoare mama și cel 3 copii ai săi.

Prea cucernice părinte Trifa!
De șapte ani mă lupt și eu, cu vreme și fără de vreme, numai Domnul știe cum. Impreună cu frațele Parashiv Sârghie am colindat atâtă lume, trecând prin atâtea și atâtea primejdii.

Însă Domnul și Mântuitorul meu ca o răspălată a ostenelei mele — mi-a dat că să aud din gura unui frate nîște cuvinte cari mă întărit mult.

In ziua de 12 Aprilie a. c., umblând cu cărți prin orașul Tecuci, văd un om care mă trage de mână și mă întrebă: »Mă cunoști? Eu stau, îl privesc și î-i răspund: »Nu te cunoști. Cine ești?»

...Si eram vre-o 20 de oameni adunați, iar el începe: »Sunt din com. Băleni—Covurlui, dar mutat în com. Regina Maria jud. Tecuci. Mă cheamă Vasile Purcariu.

Oameni buni! Vești omul acesta — zise el arătându-mă — omul acesta cu barbă a venit cu cărți în sat la noi, în Băleni și a uimerit în casa mea tocmai când erau gata să-mi omor mama și trei copii ai mei.

Căci cu două zile înainte îmi pusese vrăjmașul în minte să-mi omor, din cauză că aveam multe înțelegeri și ne tot certam mereu. Satan îmi și arătase, îmi și făcuse planul cum să le tai gâtul cu cūtitul la toți fiindcă eu mă tot îmbătam și umblam prin tot felul de păcate iar mama mă tot certă.

Si... mă îngrozesc și acum...

Vindecarea alor zece cuprinși de lepra fumatului“.

Iubite Părinte Trifa. Noi ostașii dela Barcia, venind cu mic și mare și ne punem la închinare și rugăm pe Mântuitorul Isus Hristos ca să-ți dea sănătate și zile îndelungate și spor în toate, ca să ari că mai adânc în ogorul măntuirii noastre sufletești.

Dar și-aducem îndoială mulțumire noi cel 10 leproși care eram cuprinși de lepra fumatului. Căci unii din noi pentru nimică din lume nu am și lăsat tutunul. Acum nu mai stăm cu gândul la ei ci scuipă scărbiști de ei ca de orice murdărie.

Căci prin scrisul sfintei Voastre

....,El ne-a deschis ochii“...

Noi, frații mei, mergeam spre pierzare cu pași grăbiti. Dar lăudat și prea mărit să fie Domnul, care la vreme potrivită și-a împlinit făgăduința din (Eremia 3, 15). Si ne-a dat un păstor după înimă sa, să ne păstorească în tot adévarul, cu pricere și înțelepciunea spiritului căruia Domnul i-a dat o limbă îscușită și prin care Duhul să ne vorbește fără sfârșit de Isus cel răstignit. Învorându-ne pe cei ce eram doborăți de întrări, și împovărați de păcate, la o viață nouă (Isaia 50, 4). Deschizându-ne ochii legăți, și urechile asurzite și limba celor ce nu puteau vorbi duhovni-

cește — să poată vorbi deslușit de Isus cel răstignit (Isaia 32, 3—4). Iubiți frați, dați neîncetat laudă lui Dumnezeu care lucează în așa fel în cât mintea omenească și mai presus de toate înțelepcioanele luminoase nu o poate cuprinde.

Noi cari ne-am trezit la glasul părintelui losif, și am înviat la o viață nouă la chemarea glasului sf. Sfârșit, să urmăm mai departe, așa cum ne-a învățat sf. Sa timp de 12 ani, cu vreme și fără de vreme.

Domnul să fie lăudat și preamarit în veci.

**Constantin Sandu, ostaș
Câmpu-Lung—Bucovina.**

„Si mama se va scula împotriva fizice sale“ (Luca 12, 52).

Cucernice Părinte Iosif!... Până acum un an, dește să numeam vie, totuș eram moartă fiindcă nu ascultasem de glasul Celui ce strigă: »Venită la Mine! ca să awei viață!... Dar slăvit să fie Domnul că acum m'am trezit... Dar... Diavolul să trezit și el. A răscut pe mama în contra mea și m'a batjocurit, m'a bătut și m'a alungat deasăcă spuñându-mi să mă duc la ostașă dacă mă ţin de el... Maria Gh. Curici, ostașă a Domnului.

Cu adévarat. Iată ce poate face Sătana!...

N'am venit să aduc pace pe pământ ci sabie — zice Domnul — ... Căci mama mea se vor ridica împotriva ficelor lor...

Si iată cum se împlinesc aceste cuvinete...

Dar fericiți sănt cei cari vor suferi până la sfârșit...

Poezii dela fronturile de luptă...

Luptătorii Oastei cântă Domnului cântare nouă.

Te preamăresc o Doamne sfinte
Că mi-ai dat viață — o comoră
Mi-ai dat lumină, mi-ai dat minte
Si toate este mă nconjoară...

Si ea să ſin iubit de Tine
Eu voi lupta din răsputeri,
Voi împărți în jur de mine
De apururi numai măngăieri.

Voi înflori în fapte bune
Așa cum înflorăște mărul.
Si 'n toată vorba mea vor spune
De apururi numai Adevărul.

Cu toți creștinii voi fi frate
Si nu voi să te este ura.
Spre elevetă și nedreptate
Eu nu voi mai deschide gura.

Fălmândului s'astămpăr chinul
Voi rupe pâinea mea în două
Voi fi curat precum e crinal
Se căldat în boabele de rouă...

...Așa mă leg eu Doamne sfinte
Să mi fie faptă și cuvântul
Si-aș mi-ajută Tu Părinte
Precum mi-o fine legămantul.

Trimisă de I. Bâra, ostaș
Dimitrești, R.-Sărat.

Toată grija cea lumească
Să o lepădăm
Si spre patria cerească
Să înaintăm.

Căci acolo ni-l puterea
In gril și nevol
Si de acolo măngâlerea
Vine peste noi...

Toată grija lumi-acesteia
Să o lepădafi
Domnul vine fără de veste
Deci să privegeheți...

Luati armele iubirii
Si 'n razboi portniți.
Domnul vă va da tările
Ca să biruți.
Miron Abrudan, ostaș,
Căbești—Bihor.

O ce sfântă și curată
E iubirea lui Isus
Dar acela o simțește
Care e născut de sus.

Cel ce s'a jertfit pe cruce
Isvorește pacea sfântă
El dă pacea tuturor
Celor care se frâmantă.

Si iubirea Lui cea mare
E podoaba celui drept
Bunătatea Lui îl face
Tot mai bun, mai înțelept...

Ștefan Gh. Iancu,
Caragiale—Buzău.

Si când pentru Domnul prin foc vom lupta
Când viața slabilită ne va 'nțiedea
Nădejde în Domnul, ne fie în minte
Si cu Dânsul toții să mergem 'nainte...

Prin chinuri, prigoane prin 'foc și prin
Prin multele lipsuri, prin multe nevoi,
Cu speranță 'n înimi cu suflet ferbinte
Spre Domnul — cu toții — vom merge

'n pătră,

Spre fintă vom merge, spre Domnul Isus
Scăpa-vom la Dânsul pe Golgota sus
Ca crucea în spate urea vom și noi
Prin multe necazuri, prin multe nevoi.

Oricare opreliști ar avea să 'n frunte
A Domnului Oaste va merge 'nainte...
Nainte spre culme spre Domnul mereu
Căci Dânsul, scăpare, ne dă brațul Său.

La greu ni-e scăpare; în luptă ni-scut
La chin, măngăiere; pe El l'am avut
Deci apriga luptă s'o ducem cuminte
Cu Domnul să mergem cu Isus 'nainte.

N. C. Răștean, ostaș Telega.

O! Golgota, munte mare,
Mai înalt decât toti munții
Pe tine — a muri 'cel care
E mai sfânt de căt toți sfintii.

Si din lemnul crucii Tale
Un părău de sânge-a curs
Din mânăile Lui prea sfinte
Si din coasta lui Isus...

Deci și eu îmi plec genunchil
Acolo sub cruce jos
Si-mă încredințez viața
Domnului Isus Hristos.

Ivan Gh. Machedon,
Nemțisor—Neamț.

Mi 'nchin cucernic adeseori săptăra
Către chemări de trimbițe de pace
S'auțu războinic din mine se prefac
Că-să svârle arma și-să înecă ura...

Pornirile de crudă barbarie
În lăuri le voi face aruncate
Iar susțelet portnișea-va să cate
Limanele cu vis și bucurie...

Ca să renasc' apoi sub altă zare
Din vesnică mirezme și lumină
Iar înima să-mi fie o cupă plină
Cu dragoste, speranță și visare...

Al. C. Aldea, învățător
Ionușciular—Caliacra.

Veniiți fraților la luptă
Împotriva lui Satan
Isus Domnul ne ajută
Ca să scăpăm la liman.

Ca un leu satan pândește
Când ar putea să ne-apuce
În păcate să ne-întoarcă
La iad să ne poată duce.

Însă noi simțindu-i planul
Să fugim din drumul lui
Sus pe muntele Golgota
În brațele Domnului.

Gh. Georgescu, sold.
Spit. Militar, Brăila.

Invins de a Ta iubire
O Isuse prea bune
La Tine alerg și acuma
Durerea a mi-o spună...

Te-am răstignit Isuse
Te am răstignit pe lemn
... Urmat-am al Satani
Intunecat îndemn.

Tu pentru noi pe cruce
In chinuri ai murit
Iar noi eu jafita noastră
Te-am tot batjocurit.

Ne-ai scos prin a Ta moarte
Din moartea de apoi
Iar astăzi O! Isuse
Vai cum îți plătim noi...

Ce singur stai și astăzi
Tu atârnăt pe lemn
Când lumiil î-e rușine
De-al crucii Tale semn...

Const. Drăghici, ostaș—Lugoj.

Pentru Tine O! Isuse
Viața vreau să-mi-o trăesc
Si — de o trebui — sunt gata
Pentru Tine s'o jertfes...

Pentru Tine rabd batjocuri
Si prigoane căte-mi vine
Si batâi și chinuri Doamne
Le rabd toate pentru Tine...

Si primi-voi cu iubire
Toate căte mă îbesc
Pentru Tine le rabd toate
Căci pe Tine te îbesc.

Inocenția Dumitrescu, Sem. Monah.
Sf. Măn. Bistrița, jud. Vâlcea.

Să răsbată cunoștința
De Isus cel restignit
Pe pământul plin de patimi
Si de reale copleșit.

Toată lumea să cunoască
Dragostea Celui prea 'nalt
Care pentru noi, la moarte,
Chiar pe Fiul Său l-a dat.

D. D. Sanda,
Bălăția-de-sus—Mehedinți.

Eroii din Biblie. — Unul care a câștigat biruința prin... fugă.

Într-o adunare de credincioși, cineva a pus un fel de ghicitoare biblică: Este în Biblie unul — zicea Întrebătorul — care a rămas erou prin o fugă. A fugit — și din fuga asta, ia rămas numele între eroii și aleșii Domnului.

Credincioșii se căsneau să afle cine ar fi acest ciudat erou.

Iosif, fiul lui Iacob, este acela — a răspuns întrebătorul — căci el a biruit îspita desfrânrărilor, fugind din fața ei. Prin fuga lui de păcat, s'a făcut un erou, un ales al Domnului.

Noi, la Oastea Domnului, am vorbit și vorbim, despre multe păcate. Să nu uităm însă că păcatul vremii de azi este, îndeosebi, desfrârarea. Cu îspita cărnii, a biruit Isipitorul, lumea și pe oamenii de azi. Lumea de azi e un adevărat Babilon în care viața desfășările și desfrânrile. O adevărată Sodomă și Gomoră.

In lupta contra acestui păcat, Biblia ne arată multe biruințe și multe înfrângători; mulți învingători și mulți învinși. Să ne ocupăm acum cu un învingător: cu Iosif, fiul lui Iacob.

Viața lui Iosif din Biblie! Cât de mișcătoare este această viață! Si căt de plină de înțele și de învățătură. Într-planurile mele pentru lucru Domnului era și tâlcuirea pe larg a vieții lui Iosif fiul lui Iacob. Când Domnul va voi, poate, veni și tâlcuirea aceasta.

După ce l-au vândut frații, Iosif, ajunsese copilul nimănui. Dus într-o țară străină, el n'avea pe nimeni. Iși perduse țara, Iși perduse casa, Iși perduse părinții; perduse totul. Ajunsese în o stare grozavă. Dar tocmai starea aceasta i-a fost o binecuvântare.

In starea grozavă de copil al nimănui, îl afă Iosif pe Domnul; pe Tatăl lui cel ceresc. In starea aceasta învăță Iosif să-și încredințeze cu totul soarta în măini Domnului. In starea aceasta, învăță Iosif să se alipească cu totul de Domnul. Si să-și pună în El toată nădejdea lui.

Starea grozavă de copil al nimănui îl face pe Iosif să simtă că el n'are în lume pe nimeni decât pe Domnul... că n'are pe nimeni cui să-i spună păsurile și durerile de căt Lui... că nu are pe nimeni cui să-i se plângă decât Lui...

Și astfel, dintr'un copil al nimănui, Iosif ajunge copilul Domnului. Si Domnul avea grije de el ca de un copil iubit al Lui »Si Domnul era cu Iosif și orice facea Iosif îngurătă« (Facere 39, 3). Ce stare binecuvântată.

Aceașa este și ați calea de a ajunge un copil al lui Dumnezeu. Într-o clipă amarnică dar binecuvântată, să te simți vândut și pierdut în țara cea streină a păcatelor. Să te simți părasit de toți și de toate. Si în starea aceasta să-l afii pe Domnul. Si afii că El, singur El, nu te-părasit. Că El singur te poate iubește... Că El singur te poate mângea și scăpa.

Când, cu aceste brațe deschise »IL cauți pe Domnul — El te primește îndată, ca pe un copil iubit al Lui.

O, ce lucru binecuvântat este să fii un copilaș iubit al Domnului! Dar și greu. Căci satan aici aleargă cu îspitele lui. El umbă «răcind ca un leu» după copiii lui Dumnezeu.

Așa să-ți întâmplă și cu Iosif. Satan a încercat să îl rupă de Domnul cu o îspită.

Aci e de notă. Satan îl todeaua î-si potrivește «unghiță» după cum e »peștele«... Pentru unii folosește un fel de »rămăne« pentru alii alt fel. Despre Iosif spune Biblia că era un Tânăr frumos. Satan se apropie, deci de el cu îspita tinerei. A pus în unghiță pe femeia lui Pentelefri. Si a întins-o lui Iosif. »După cățăvă vreme s'a întâmplat că femeia lui Pentelefri a pus ochii pe Iosif și i-a zis lui: Culcă-te cu mine... In fiecare zi grăbi către Iosif: culcă-te cu mine« (Facere 39, 7—10).

Ce îspită grozavă! Doar niștei în Biblie nu e pusă cu atâta putere îspita cărnii în fața omului ca aici.

Si niștei nu e pusă îspita tinerei cu atâta putere ca aici.

In fiecare zi, Satan îl întindea lui Iosif unghia păcatului. Zi de zi, în fața lui Iosif stătea calea cea largă ce ducea la placere. Zi de zi stătea în fața lui calea morții și calea vieții...

Ce luptă grozavă s'a dat la răspântia aceasta. Si Iosif a biruit... Din fața îspitei a fugit în brațele Domnului. »El i-a lăsat haină în mână și a fugit afară din casă« (Facere 39, 12). Iată deci o biruință câștigată prin fugă... Dar o fugă binecuvântată.

In fața îspitei Iosif se va fi apărat cu rugăciunea: »O Doamne! Eu am fost un copil al nimănui... Tu ai făcut din mine un copil al Tău, Tu Te-ai făcut Tatăl meu. S'acum iată, păcatul, vrea să mă despărte de Tine. Dar, o Doamne, cum să putea eu să mă despărte de Tine? ... Cum aş putea eu să Te părăsesc pe Tine, scăparea mea și mântuirea mea...«...

Iosif a biruit. Si biruința lui trebuie arătată mereu ca o pildă. Lupta lui Iosif a fost o luptă lăuntrică, o luptă duhovnicească. Si lupta aceasta — ce se dă în noi este todeaua luptă cea mai grea.

In Biblie sunt arătate multe feuri de lupte și biruințe. Si mulți eroi și viteji. Ce biruințe răsunătoare au avut, spre pildă, Samson și David contra Filistenilor?... Dar vă!... Pe câmpul celalalt de luptă, cu îspitele, au căzut amândoi înfrântă.

Pe Samson l'a biruit Dalila; iar pe David femeia lui Urie; adeca îspita păcatului!...

Iosif, însă, a câștigat tocmai lupta aceasta, lupta cea mai grea, lupta contra îspitelor.

Această luptă și biruință ne trebuie și nouă. Căci totul în viața noastră de creștini, atârnă dela marea întrebare: cum stăm în fața îspitei?... E mai tare Duhul decât carne, ori carne decât duhul?...

Iosif a biruit pentru că duhul din el, era mai tare decât carne. Iosif a biruit pentru că era cu adevarat un copil al lui Dumnezeu. Iar un copil al lui Dumnezeu, nu se desparte de Dumnezeu ca să rămână cu păcatul. Nu se leapădă de Domnul pentru un »blid de linte«, de placere... de otravă.

Iosif a biruit îspita. Si biruința aceasta a fost hotărâtoare pentru întregă viață lui. Soarta lui Iosif s'a hotărât în clipă când a biruit îspita. Astăzi osia, în jurul căreia se învârtă toată viața lui de mai târziu și toate îsbânzile lui.

Căci dacă l-ar fi biruit pe Iosif îspita, ce s-ar fi ales de el? Până la un loc i-ar fi mers bine. Ar fi gustat din plăcere. Ar fi căpătat trecre. Dar mai curând ori mai târziu, la curtea lui Pentelefri ar fi erupti scandalul, iar pe Iosif l-ar fi măncat ciorile și spânzurătorile.

Dar Iosif a biruit îspita și de aceia »Domnul era cu el și ori ce facea el, îsbutea«.

Cetind Biblia cu atenție se poate face o constatare. Fiecare păcat își are un fel al lui special de a fi pedepsit. Si fiecare virtute, un fel special de a fi răsplătită.

Virtutea înfrânrării poftelor, e de regulă răsplătită cu darul si binecuvântarea de a-și merge totul bine și în viața aceasta. Iar de altă parte, păcatul desfrânrării, e pedepsit cu pedeapsa de a-și merge totul prost și pe dos.

Unde se păstrează curătenia căsătoriei, și curătenia tinerei, fecioriei și văduvei, acolo e o casă binecuvântată, unde toate merg bine și cu spor. Dar unde s'a pătat această virtute acolo vezi cu ochii cum mână Domnului retrage orice binecuvântare. Si toate merg prost în casă aceia.

E adevarat că Iosif cu virtutea înfrânrării a ajuns în temniță. Drept răsunătoare, diavolul, îl trimite în temniță. Dar și aici lui Iosif totul îl merge bine. Pentru că biruise îspita și Domnul era cu el. Precum vom vedea, — mai pe larg în numărul viitor.

(Va urma.)

Au ținut adunare în 8 zile de-arândul.

Glasul lui Isus Biruatorul ne cheamă la încorporare ca voluntari. Prin vasul Său cel slab Ion Micăuș, ce ni-lă trimes Domnul, ne-am trezit din somnul păcatelor și ne-am pus iarăși la lucrul Domnului. Fiind însetăți de cuvântul Domnului am sorbit toți frații (30 la număr) din cupa fericii, înțând adunare în 8 zile de-arândul cântând și lăudând pe Domnul.

Alex. G. Popa, ostaș com. Roșeti, jud. Ialomița.

Unde suntem.

Pe drumul crucii, spre Canaan, am ajuns la un punct, unde se împlinesc cuvintele Domnului: In

lume vezi avea necazuri... vezi fi ură și prigojni de toți oamenii pentru Numele Meu. Dar să nu ne perdem curajul că tot Domnul a spus: Ferice va fi de voi când din pricina Mea oamenii vă vor ură și batjocori... bucurăți-vă și veseliți-vă că plata voastră este multă în cenușă. Adevarat vă spun că voi vezi plâng și vă vezi tângui iar lumea se va bucura... voi vă vezi întrăristă, dar întrăristarea voastră se va preface în bucurie.

Domnul să vă ţină sănătos ca să ne puteți îndrepta și mai departe spre Canaan prin focul suferințelor și prigonilor.

Petre Golea, ostaș, T. Severin.

Cu condeiul fine minte!...

*Cu condeiul fine minte:
Dacă și-l să-mu neaște
Ori trezești pe milă de oameni,
Ori grozav îl otrăvești.*

*Ai un dar sfânt de la Domnul,
Acela de scriitor?
Atunci scrie despre Dânsul
și-L predica tuturor.*

Invitate la nuntă.

Duminică 12 Mai 1935, va avea loc nunta fratelui David-Băluță Ion din Lăloaia cu soția Natalia. Aprovește din satul Valea Arinilor, jud. Bacău.

Frații ostași și surorile de pretutin-

„Săptămâna Cărții“ – fără Cartea Cărților.

Cartea cărților, Biblia – și cărțile la care rod șoareci vremii...

E timpul nouăților. De cărțiva ani încoace, avem și nouățea cu asa numita »Săptămâna a cărții...« Timp de o săptămână se face propagandă în toată țara pentru cărtirea și răspândirea cărților. Se scriu și se spun cuvinte de insuflere despre importanța cărții. Iar librăriile își îmbie cărțile spre cumpărare...

Săptămâna cărții se ține anul acesta acum între 12–19 Mai. Am fost zilele trecute la București. Doamne, ce mai pregătire pentru săptămâna cărții! În toate părțile cărți și iar cărți. Fereastrile (vitrinile) librăriilor gem de multimea cărților ce se îmbie spre cumpărare.

E, de sigur lăudabilă această silință de a întoarce lumea spre carte, spre citit. Numai că, lipsește ceva din ea. Lipsește tocmai ceea ce năr trebui să lipsească. Din săptămâna cărții lipsește Cartea cărților, Biblia. Se scrie și se vorbește despre cărți; dar nimic despre Cartea cărților. Se îmbie tot felul de cărți; dar nu se îmbie Cartea Cărților. Astăzi tocmai ca și când ai aranja un târg de bucate, fără de bucate. Sau un târg de poame fără poame.

Noi, cei ce iubim Cartea cărților, nu sănțem contra cărților bune. Să nimeni nu poate fi contra lor. Sunt cărți de cari omul nici nu se poate lipsi. Cum sunt, spre pildă, cărțile de specialitate, cele cari îți arată cum să pui mâna pe măestria cutare și pe lucrul cutare, ca să-ți poți agonaști traiul vieții... Sunt apoi alte cărți cu minunate cunoștințe folositoare. Să iarăși altele pline cu învățămintele folositoare. Sunt și cărți cari înalță sufletul. Lăcrimezi și te înviorezi pe paginile lor. Să apoi sunt cărțile cele religioase cari se adapă din Cartea cărților.

Dar... un lucru trebuie să se știe. Toate cărțile din lume, nu vor putea da omului nici odăta, ceea ce îi dă Cartea cea »căzută din cer«, Biblia. Toate cărțile din lume, nu vor putea înlocui niciodată Cartea cărților, Biblia.

Poți să citești mereu la cărți. Poți să strângi mereu la cărți. Poți să învețe mereu din cărți – dar... dacă nu cunoști Cartea cărților și nu »înveță« din ea, nimică se alege din toată truda ta și de toate cunoștințele tale.

In privința aceasta, fratele Oprișan, îmi spunea odăta la București, o mult grăitoră întâmplare.

»Am cunoscut« – spunea fr. Oprișan – pe ziaristul I. Sorocișescu-Cernăeanu din București. Un om de mare cultură. Un sociolog

vestit, cu o bibliotecă rară. L-am auzit însă strigând, de pe patul de suferință, când simțea că i-se apropie sărășiful: »La ce mi-ai fost tu bibliotecă de folos, dacă în ceasul acesta greu, nu mă poți ajuta cu nimic?!

»I-am dat o Biblie – spunea fr. Oprișan – i-am cedat ceva din Biblie și... l-am lăsat murind cu strigarea de durere: »de ce n'am cunoscut eu carteau aceasta mai bine?«

La patul unui bolnav, toate cărțile de știință și filosofie nu pot face căt poate face un psalm, o pagină din Biblie.

Caragiale, marele nostru scriitor, a fost văzut odată citind Biblia în călătoria cu trenul.

»Ce faci nene Caragiale – l-a întrebat un prieten – te-ai apucat și tu să citești în carteau asta învechită?...

»O, dragul meu – i-a răspuns Caragiale – eu de câte ori plec în călătorie, i-au trei lucruri cu mine: un ceas, care-mi arată mersul timpului; o carte cu mersul treurilor, care-mi arată mersul călătoriei și o Biblie, care-mi arată mersul... vieții!«

In cetea cărților, ca regulă, să ne fie: peste toate cărțile să avem și să citim, mai întâi, Cartea cărților.

In rândul al doilea, cărțile religioase; iar în rândul al treilea, cărțile bune și folositoare de care avem lipsă.

O, ce carte binecuvântată este Biblia! Despre Dumnezeirea ei mărturisește cu tărie chiar și dăinuirea ei. In surgereea vremii s'a scris multe cărți. Sau scris milioane și milioane de cărți. Dar... rând pe rând, vremea, pe toate le-a dat la o parte. Singură Biblia a rămas.

Toate cărțile s'a învechit și se învechesc mereu. Singură Biblia a rămas vesnic nouă și vesnic actuală. Cărți răsunătoare, cari au colindat odată lumea întreagă – azi nu le mai citește nimeni. Si pe cari le citește lumea de azi – desigur nu le va mai căuta lumea de măine. Dar Biblia rămâne, vesnic, acelaș, ca să se plinească Scripturile că »Cerul și pământul vor trece, dar Cuvintele Mele nu« (Matei 24, 35).

La toate cărțile din lume rod șoareci vremii. Numai singură Cartea »cea căzută din cer«, e mai tare decât acești »șoareci«...

»Luai cărțile de medicină, cari s'a scris în surgereea vremii, să vă leuciți cu ele« – zicea un învățat credincios.

Vă veți prăpădi desigur cu ele, pentru că medicinile din ele se bat în cap unele cu altele...

In surgereea vremii, totul s'a schimbat mereu. Dar Biblia e o carte de »medicinașă« sufletească, care nu s'a schimbat. Si n'a dat greș niciodată. »Leacurile« ei sunt aceleași pentru toate timpurile și toți oamenii.

Si cu cărțile de știință e tot aşa.

Si cu cărțile de filozofie tot aşa... Ele se schimbă după vremii și după oameni. Singură Biblia e aceiaș dela început și va fi până la sfârșit.

Rând, pe rând, mor toate cărțile. Vor pieri și cărțile cari căntă a-morul cel pământesc, dar va rămâne și pe vecie Cartea care căntă iubirea Tatălui căreș și dragoste lui Isus cel răstignit.

Si acum să ne întoarcem de unde am plecat. Din săptămâna cărții lipsește tocmai această carte binecuvântată. Se recomandă cărțile la cari »rod șoareci« – dar de Biblie nu se spune nimic... Mai mult decât atât. Si ceva mai rău de căt asta. Pentru săptămâna cărților și pentru toate săptămânilor se recomandă potopul cel grozav al cărților imorale, de suset otrăvitoare. E plină piata cu ele.

Am văzut la București și pregătirea pe care o facea Ignatz Herlz pentru săptămâna cărții. I-am văzut și tarabă lui cu palatul pe jumătate, mâncat de foc. Iși are cărțile aranjate, ca orice »negoț«. Împărțite după preț. Iicea sunt cărțile celea cu 3 lei, apoi cele cu 4, cu 5, cu 6 lei, etc. până la 30, 40, 50 lei, și... și ce de ele! Ai putea să încarcu cu vagonul. Si toate pline de stricăciuni...

Si pe Calea Victoriei aşteptarea am văzut, aranjată o astfel de tarabă cu cărți de »negoț«, împărțite după preț. Si m'am gândit în mine, căt de harnic e dracul. El ese cu carteau lui pe piață, în Calea Victoriei. El nu se rușinează. Aleargă cu cartea lui pe stradă și o îmbie tuturor.

Față de această harnicie a diavolului, să ne punem și noi pe lucru. Ceia ce am început cu »Oastea Domnului«, să ducem mai departe cu și mai mulță răvnă. Să umplem satele și orașele cu Biblie; cu cărțile Domnului. Să îmbie pe tot locul Biblia, Noul Testament, cărți și foi religioase. In chipul acesta ajutăm biruința Evanghelie și îi lăudăm lovitura Diavolului.

Slăvit să fie Domnul! A început și neamul nostru a se aprobia de Cartea cărților. Au început, mai întâi cei de jos, cei nefăvățăi, poporul. Si rând pe rând se vor adapă și cărturarii.

Marele nostru scriitor, Alexandru Vlahuță, un mare prieten al Bibliei, în ceasul când a murit, a lăsat vorbele testamentare: »Poporul nostru are nevoie de o singură carte de Biblie; și cartea asta nu o are până acumă.«

Slăvit să fie Domnul! A pus acumă și poporul nostru mâna pe această carte binecuvântată. Si pe urma ei va fi o »îărânim nouă« și o țară nouă.

Plânsul lui Cain.

Pe drumuri fără de hotare
Printre câmpii cu flori de vis
Eu fug azi ros de turburare
Să luna galbenă râsare
Să chipul fratelui uciș...

Aud și glasul din fărâna
Ii vâd și trupul 'nghesat,
Râsare săngele pe mână,
Rântă de fapta mea păgână
Eu gem adânc, înguncheat...

Pe Abel l'am ucis, Părinte,
Nevrednic stau în fața Ta –
Deacuma jertfa mea jerbinte

Pe veci închisă în morminte

Spre Tine nu va mai sbara...

Toți mă alungă cu mânie
Părinte, toți mă ocoleș;
Mi-i gândul rană în vecie
Să inimă ca o pustie
In care corbul năvălesc...

N'am adăpost... dă-mi Tu iertare
Să vindecă-mă de păcat
Dă chinul meu alinare
Să stingă – adâncă turburare
Isuse-al nostru Impărat!

CONST. GORAN,
oșaș al Domnului – București.

Cuvântul fratelui I. Gr. Opreșan.

Numărul acesta duce o mare bucurie fronturilor și fraților ostașii. Ne-a trimis și fratele nostru iubit, I. Gr. Opreșan, dela București, cuvântul său pentru frâmantarea din Oastea Domnului.

E cuvântul înțelept, cald, luminat și deslușit al dragului nostru luptător. Prin o minunată talcuire biblică, fr. Opreșan pune la punct rosturile mișcării Oastea Domnului și lupta ei pentru întărirea bisericii și a țării noastre. Si arată în chip luminos drumul ei de lumină pentru viitor.

E o precizare minunată care va rămâne în istoria Oastei Domnului.

Fratelui nostru iubit, ii trimitem imbrățișările noastre și ale tuturor fraților dela fronturi.

Zidurile Ierusalimului.

Odinioară, când Neemia proorcul să întoarcă din robie ca să dreagă zidurile Ierusalimului — ca să dreagă zidurile cetății sfinte — ne spune proorocul în carteia sfântă că atunci când a început lucrul în numele Domnului, Sanbalat și Tobia au început să-i bafjocorească, să-i turbură cu fel de hule și o cări ca să împiedice lucrul Domnului.

»Când a auzit Sanbalat că zidesc iarăș zidul, s'a mânăiat și s'a supărăt foarte tare, și-a băut joc de Iudei, și a zis înaintea fraților săi și înaintea ostașilor Samariei: »La ce lucrează acești iudei neputințiosi? Oare vor fi lăsați să lucreze? Oare vor jertfi? Oare vor îspăvi? Oare vor da ei viață unor pietri înmormântate sub mormane de praf și arde de foc?

Hulele acestea pe care le aruncă odinioară Sanbalat iudeilor credințiosi cărui zidurile Ierusalimului, se potrivesc de minune cu hulele pe care Sanbalaci vremii noastre le asvărle contra lucrării Oastei Domnului: Oastea Domnului, armata care a pornit de la un capăt la altul a țării ca să ridice zidurile credinții, ca să ridice zidul viu pe cari l'au dărâmat vremurile și necredința oamenilor de azi — Oastea Domnului lucrează sub un nor de săgeți și de hule vrășmașe lucrului Domnului. S'au răscălat mii de Sanbalaci îndrăși care urăsc lucrul Domnului.

Dar ostașii, cu arma într'o mână — cu arma noastră care este Evangelhelia Domnului — și cu unelele de lucru în altă mână, lucrează ca să ridice zidul credinții — zidul sfânt în inimă — zidul pentru care au murit strămoșii.

Oastea Domnului lucrează ca să

ridice în jur tuturor bisericilor Lui Isus — Domnul — armata de credință — ziduri vil de luptători care să apele altalere lui Hristos de puhoaiele necredință!

Oastea Domnului lucrează pentru Isus. Ca să ridice steagul cuvântului lui Isus în toate inimile — toate sufletele, să se bucură, să se împărtășească cu bucuria vieții noi, cu bucuria lui Isus.

Ostașii lucrează — prin hale, prin săbi și prin furtuni — lucrează înainte cu ochii ridicăți către Golgotha — către jertfa Domnului — cu inimile pline de dragoste pentru Biserica Lui sfântă. Ostașii lucrează înainte pentru Isus Mântuitorul. Si Sanbalat și Tobia îl lovesc cu hale, cu minciuni...

Dar ei lucrează mereu și vor lura și vor sta deapăruri de gardă cu armele în mâini în jurul Bisericii lui Isus — ca să apere Bisericiile de rănișete necredințiosilor, pentru ca să mărturisească pe Isus Mântuitorul care ne a răscumpărat cu Sângerele Lui — pe Isus, Bucuria și Invierea noastră a cărui slavă rămâne în veac!

Const. Goran.

Când sosesc primăvara...

Când sosesc primăvara
Să adie-un dulce vânt,
Prin păduri și prin vâlcele
Răsar mândre florile
Să s-aude-un frumos cânt.

Tot așa în scumpa-mi tară,
De când suflă-un vânt de sus,
Au început să răsară
Flori de-o frunuseță rară,
Flori pentru Domnul Isus.

Să Doamne, ce bucurie
Când a cănțara mea,
Frați, surori cu drag s'avântă
Într'o luptă grea, dar sfântă
Să au fugit de calea rea.

Dar mă doare căci atâta
Iși petrec viața în râu,
N'au nici lege, n'au nici tară,
Nu se gândesc c'au să moară,
Nu gândesc la Dumnezeu.

Insă precum știi cu toții
Multe flori răsar din spină,
Tot așa răsar în lume
Prin căntări și rugăciune
Buni și-adevărați creștinți.

Și-acum să vedeti un lueru:
Diavolul adeseori
Plâng și mereu suspină
Și-ari voii din rădăcină
Să smulgă aceste flori.

Insă în zadar se'nearcă
Căci Stăpân cel de sus
Peste ele priveghează
Și oricând le luminează,
De la tronul Său de sus.

Să dea Domnul să răsară
Să se crească tot mereu,
Flori care să răspândească
Mireasmă sfântă, cerească,
De la bunul Dumnezeu!

I. Tudusciuc, inv. ostaș.

Poșta Redacției.

Monah Gherasim Bica, fratele Borza, Vinerea; **Gh. Precupescu** — Săciori. — Am primit cu mulțumire cele trimise și vor urma într'un număr viitor.

Săvăt să fie Domnul!

Fr. N. Munteanu, Schit, Sihastru. — Scumpul nostru frate, să aranjat cu bine, în numărul de față, precum vezi, să a dat ceva.

Vă rugăm insă, când scrieți articole sau altceva, scrieți că se poate mai scurză și mai cu înțeles; căci ne vin multă și nu le putem face la toate loc în foaie.

Fr. I. Stănescu-Tr. Severin. — Vă mulțumim. Crucilele n'au sosit încă. Când vor sosi se anunță la foaie. Înainte frații noștri dragi... Înainte. Ne bucurăm de curajul cu care luptați încurajându-ne totodată și pe noi.

Pacea care n'oi dorî și să fie și cu voi deapăruri.

Fr. I. Tudusciuc. — Foaia vă merge regulat. Totul în regulă... Săvăt să fie Domnul!...

Fr. Mocuța Stefan. — Te rugăm adresa exactă. Foile s'au trimes, dar au venit înapoi scris — necunoscut...

Danil Sihastru din Seculme. — Primit, cu mulțumire, cele trimise. La vremea lor le vom întrebui și pe acestea. Dacă mai aveți trimiteșini-le.

Domnul le scoate pe toate la lumină.

INVITARE.

În ziua de 21 Mai va avea loc o adunare frâjească în com. Caragele—Buzău.

Frații din toate pările că și desfășurătorii de merinde duhovnicească sunt rugați a lăua parte în număr că mai mare.

Frații din Caragele—Buzău.

Indreptare.

În numărul de sărbători al foii, la școală Bibliei s'a stăcărat o greșeală.

Astfel, versetul cel mai lung din Biblie se va căsi la Esteră 8. 9, nu la Ezra, iar cel mai scurt verset se va căsi la Ioan 11, 35 și lov 3. 2, nu Ioan 11. 55 și lov 2. 3, cum era scris.

Cinci muți.

Poate credeți că-i o poveste, dar nu, ea trăiește în satul meu natal. Un bătrân are în familia lui cinci copii muți. Își poate închipui oricine durere și amărăciunea părinților, din sase copii cinci să fie muți!

Mă gândesc adeseori la această nenorocită mamă, cătă rușine pe ea, cătă supărare când ză de ză se întâlnește în casa ei cu cinci muți! De se uită în dreapta muț, în stânga surd, pentru că de obicei cei ce sunt muți, nu sunt numai cu această scădere ci sunt și surzi, adică iată aici cinci surdomuți.

O viață întreagă să trăiești în casă cu asemenea copii și foarte greu. O viață întreagă să nu-i auzi zicându-ji mamă! O viață întreagă să nu le auzi graiul, și să nu-ți audă graiul! Iată o casă cu o cruce că se poate de grea! Am putea zice în casa aceasta este un adevarat blestem, dar fără ca să zic, mă gândesc la alte și alte case unde sunt tot atâțea muți fată de Dumnezeu, fată de Evangelhie și fată de sufletul lor. Dar au în schimb darul sudășimilor, a blâstămelor și a cărdului întreg de vorbe murdare, rele și nemăsurate! Si asemenea case sunt multe; e plină lumea, de cei cu darul vorbirii dar cari o viață întreagă nu se roagă, sau se roagă și blasfemă, se grăiesc de râu, mințesc se jüră strâmb etc. Iată deci un dar dela Dumnezeu pus în slujba celui rău!! Acest lucru e ceva și mai grozav!!

Muți nu laudă pe Dumnezeu, dar în schimb nici nu-l înjură. Dar cei ce au darul limbii al graiului, și al scrierii, umplu lumea cu otrăurile lor, ce durere! Poate darul cuvântului este cel mai scump dar din căte a dat Dumnezeu o-

mului, și ce durere când te gândești că chiar prin acest dar, Dumnezeu este hulit și înjosit prin înjurături și prin toate graiurile nedrepte. Dacă casa cu cinci muți e o jale, apoi casa cu cei ce au darul graiului dar înjură din răspunderi pe Făcătorul lor este un iad!

Da, pentru că este o casă cu răsculații împotriva lui Dumnezeu. Aceștia sunt un fel de muți îndrăgiți. »Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuri. Ea este aceia dintre mădușele noastre care înținează tot corpul, și aprind roata vieții, când este aprinsă de focul Ghenea... Cu ea binecuvântăm pe Domnul și Tatăl nostru și tot cu la băstemări pe oameni care sunt făcuți după chipul și astămăarea lui Dumnezeu. Din aceiași gură ieșe și binecuvântarea și băstemul! Nu trebuie să fie așa frații mei! (Iacob 3—6—11).

Fericire de cel ce-și deschide gura numai spre a slăvi pe Făcătorul său.

Dacă măna ta cea dreaptă te smintește, tai-o și o aruncă dela tine. (Mat 5—30). Dar când graiul tău te smintește? Oare libertatea prea mare a gurii nu este ea o sminteală destul de mare. Mai bine în viață fără un măduș, s'au fără grai, de cătă în focul veșnic cu grai strălușit.

Mai bine mut în viață aceasta, decât graiul să te ducă în focul de veci.

Frații mei să zicem cu David: «Pune Doamne pață gurii mele, și ușe de îngrădire în jurul buzelor mele... Psalm 140. 3.

Căci altfel cum zice cântarea: Când Domnul te întrebă de toate a tale fapte putea-vei în răspunde sau vei tăcea ca mut?

I. Oprig, ostaș.

Cum întâmpină lumea pe Hristos.

Creatiștilor de parădă din timpul nostru nici nu vrea să audă despre Hristos. Colind chiar și biserică unde El se jertfește, în fiecare Duminică și zi de sărbătoare, merg în alte locuri care sunt pline de toate fărădelegile dar numai la biserică nu. Ocolește și fugă de Domnul Isus care îi strigă mereu: »Venii la mine toși cei trădiți și împovărați și Eu vă voi da o dihnă sufletelor voastre.

Poate veni El atunci într'o lume care nu se mai roagă, nu-L mai dorește, care nu mai crede în făgăduințele lui sfinte? Si care moare înainte de a fi început să trăiască cu adevarat?... Nu, nu căci o menire care a alungat din ființă el, orice fărâmă de sfînțenie și a stins din conștiința ei dragostea, nu mai poate vedea pe Hristos pentru că nu-L dorește să-L vadă.

Ah! Iată și mă gândesc, cătă de săracă este creșinătatea din zilele noastre, în cunoașterea lui Isus Domnul. Hristos este în mijlocul ei, îi vorbește răspicăt, îi chiamă, le dă atâțea semne de iubire și cu toate aceste nu-L vede, nu-L aude. Diavolul le-a întuiecat mintea să nu vadă strălușind lumina evangheliei.

O, frații mei dacă creșinătatea noastră nu-L vedește pe Isus a-L primi, primiți voi și cu cugetele voastre, în inimile voastre cei ce v'au declarat a fi ostașii Lui căci Hristos este lumină de descoperire pentru toși fi Lui ce-L vor înțelege și vor ști căci El a venit pentru măntuirea unora și căderei altora.

INVITARE.
Ne-am hotărât și noi, micii frați ai D-voastră ca în ziua de 21 Mai (sf. Constantin și Elena), să facem o adunare mai mare, la care rugăm pe toți frații din împrejurimi a ne cerceta, spre a ne întâri mai mult în Domnul.

Adunarea se face la casa frat. Petre I. C. Buga. Cel care vor veni cu cărăturile săi nu trebă fiind lipsă de noi.

Iar de partea Martei ne vom griji noi. Așteptăm cu multă dragoste, că mai mulți frați.

Petre I. C. Buga, com. Fulga-de-sus, jud. Prahova.